

Ilustrații de Alison Edgson

On a Snowy Night

Copyright colecție © 2015 Stripes Publishing
Copyright povești © 2015 Liss Norton, Anna Wilson, Michael Broad, Katy Cannon, Tracey Corderoy, Linda Chapman, Jeanne Willis, Julia Green, Lucy Courtenay și Holly Webb
Copyright ilustrații © 2015 Alison Edgson

Editie publicată pentru prima dată în
Marea Britanie în 2015

Alison Edgson și-a declarat drepturile morale
pentru a fi identificată ca ilustratoare a
acestei cărți.

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Noapte de iarnă

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Ana Dragomirescu

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăsești
Corectură: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României
Noapte de iarnă;
trad.: Ana Dragomirescu –
București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4257-8
I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111

NOAPTE DE IARNĂ

CUPRINS

UNDE SE SFÂRȘEȘTE ȚINUTUL DE NÎCĂIERI

Liss Norton

7

AVENTURA LUI HAROLD

Anna Wilson

25

CEL CARE SĂLĂȘLUIEȘTE ÎN MUNȚI

Michael Broad

45

STRIPY, RENUL CEL DUNGAT

Katy Cannon

63

PETRECERE CU SCLIPICY

Tracey Corderoy

81

CĂȚELUȘA CEA ISTEATĂ

Linda Chapman

99

SINGURUL PUI DE ARICI

Jeanne Willis

117

IEPURELE FERMECAT

Julia Green

131

SURPRIZA LUI FULG DE NEA

Lucy Courtenay

149

CÂINELE ÎNGER

Holly Webb

167

UNDE SE
SFÂRȘEȘTE
ȚINUTUL DE
NICĂIERI

de Liss Norton

– Iarăși a venit, îi zise Kaya fratelui ei mai mic, Tuaq. Cele două vulpi polare se jucau una cu cealaltă când Kaya îl zări pe băiat, lângă viziunea lor.

Stătea ghemuit în spatele unui tufiș și privea – doar privea –, ca de obicei. Kaya nu-și făcea griji. Băiatul venea acolo aproape în fiecare zi și nu era o amenințare.

– Te-am prins! strigă bucuros Tuaq, ciupind-o pe Kaya de coadă.

Kaya se rostogoli pe spate, sări pe labele din spate și-l lovi cu cele din față peste urechi. Întorcând apoi capul, văzu că băiatul râdea.

Vara alunecă înspre toamnă, iar frunzele căpătară nuanțele apusului de soare. Adierile de vânt erau răcoroase și pătrundeau în viziunea Kayei și a familiei acesteia, făcându-i să tremure de frig.

Când își făcuse apariția, băiatul era înfășurat în multe straturi de haine groase. Își sufla în pumni și, uneori, se ridica și bătea din picioare, ca să se încălzească. Ocazional, le aducea bucăți de carne, pe care le arunca spre Kaya și Tuaq, iar aceștia le înfulecau cât ai clipi, deși mama lor îi avertizase să nu o facă.

Mama le spunea că oamenii pot fi periculoși.

– Ei duc vulpile polare acolo unde se sfârșește Ținutul de Nicăieri și nimeni nu se mai întoarce din locurile acelea îngrozitoare.

Kaya asculta, de obicei, de avertismentele ei, însă băiatul chiar nu i se părea primejdios. Cum putea să fie, când le aducea de mâncare și râdea de jocurile lor?

Odată cu iarna, veni și zăpada. Blana Kayei deveni albă, la fel ca a mamei.

– Ce frumos! strigă Kaya, răsucindu-și capul ca să-și admire coada flocoasă în semiîntinericul din vizuină. Și blana lui Tuaq era în mare parte albă, dar urechile păstrau încă reflexele gri-albastrii ale coloritului de peste vară.

Băiatul nu mai trecu să-i vadă.

– Mi-aș dori să mai vină, zise Kaya, cu stomacul chiorăind de foame. Aducea mâncare bună.

– E prea frig pentru el, îi explică mama, obosită după orele lungi de vânătoare. Îi era din ce în ce mai greu să găsească animale mici pe sub zăpadă, pe care ei să le poată mânca.

– Pot veni cu tine la vânătoare, mamă? o implora Kaya de fiecare dată. Își dorea

Unde se sfârșește ținutul de nicăieri

foarte mult să învețe tot ce se putea despre cum se procura hrana. În curând, avea să crească și va trebui să aibă singură grijă de ea.

– Nu, Kaya, răspundea mama ei, dezmiertându-o blând cu botul. Rămâi aproape de vizuină și nu-l lăsa pe Tuaq să înghețe de frig.

Într-o zi, când mama ei se întorsese de la vânătoare, în vizuină intra, odată cu ea, un vârtej de fulgi.

– Nu îndrăznesc să mai ies, zise ea, deși nu le adusese nimic de mâncare. Vântul bate din ce în ce mai tare și va trebui să rămân înăuntru până se mai domolește. Oamenii trimit furtuni de zăpadă ca să le orbească pe vulpi, astfel încât să le ia cu ei în Ținutul de Nicăieri. Mie, una, n-o să mi se întâmple așa ceva!

– Mi-e foame, scânci Tuaq.

Kaya nu zise nimic, dar era îngrijorată. Tuaq era prea micuț ca să străbată distanțe lungi în căutare de hrană.

– Trebuie să avem răbdare, spuse mama lor. O să ies din nou la vânătoare după ce se oprește viscolul.

Însă viscolul nu se potoli. În dimineața următoare, auzeau încă vântul șuierând, așa că vulpile rămaseră cuibărite unele în altele toată ziua.

În acea noapte, Kaya se trezi și-l auzi pe Tuaq scâncind în somn. Știa că fratelui ei îi era îngrozitor de foame. Nu credea că mai rezistau mult fără mâncare, dar mama ei era prea sleită de puteri, după zilele lungi de vânătoare prin furtuna de zăpadă.

– Nu-ți face griji, Tuaq! șopti Kaya. O să găsec eu de mâncare pentru noi.

Traversă pe furiș vizuina și se strecură prin tunelul ce o ducea departe de căldura căminului lor. Vântul se auzea încă urlând, dar ea nu făcu cale întoarsă. Gândul că se afla afară, singură în noapte, o înspăimânta, dar trebuia să-și ajute fratele. N-o să merg prea departe, își spuse ca pentru sine. Mai mult ca sigur, nu până în Ținutul de Nicăieri.

Tunelul cobora spre lumea de afară, și frigul se întetea la fiecare pas pe care Kaya îl făcea. O parte din ea o îndemna să se întoarcă la mama ei și să se ghemuiască

lângă trupul ei cald, însă, dacă făcea asta, Tuaq rămânea flămând.

Gura tunelului era astupată de zăpadă. Kaya începu să sape cu labele. Stratul era gros și înghețat, dar nu se lăsă până ce nu-și iți nasul în noaptea aspră și rece. Vârtejurile de zăpadă acopereau cerul cu o păclă cenușie, împiedicând-o să vadă luna sau stelele.

După ce reuși să-și croiască drum spre suprafață, rafalele de vânt îi lipiră blana groasă de corp, iar fulgii, ascuțiți ca niște pietricele, îi biciuiră fața.

„Am să merg să sparg gheața de pe râu“, își zise, hotărâtă să nu dea înapoi. „Și-o să prind pește pentru Tuaq.“ Se întrebă cum de mama ei nu se gândise la asta; doar râul nu era departe de vizuină. Dacă fugea până acolo și înapoi, avea să fie acasă înainte ca mama ei să bage de seamă lipsa ei.

Luându-și inima în dinți, porni spre râu, în timp ce zăpada îi trosnea sub labe. Mai

fusesse acolo de sute de ori cu mama ei și cu Tuaq. Nu avea cum să nu-l găsească, chiar și pe un asemenea viscol.

Își târșâi picioarele la fiecare pas, cu capul plecat pentru a înfrunta vântul năprasnic.

„Am să mă întorc cât ai bate din palme, imediat ce prind peștele ăla“, își zise ea. Dar bătut destul drum, fără să găsească râul. „Cred că m-am îndepărtat prea mult“, băgă ea de seamă, în cele din urmă, străpunsă de un fior de teamă. „Poate că zăpada a acoperit

apa înghețată și am trecut peste ea fără să-mi dau seama.“

Încercând să-și păstreze cumpătul, se întoarse și o luă pe unde venise, adulmecând prin aer după o urmă din mirosul proaspăt și curat al râului. Tot ce simți însă fu parfumul zăpezii, ale cărei mușcături reci o lăsau încet, încet fără vlagă.

În încercarea de a descoperi cărarea pe care o făcuse prin zăpadă, își înălță capul, adulmecându-și propriile urme care să o ducă înapoi la vizuină, dar vântul alungase orice miros. Cu inima bubuindu-i în piept, grăbi pasul, alergând prin fuioarele de fulgi, disperată să găsească drumul spre vizuină. Dar care era drumul bun?

Goni fără oprire, până când picioarele ajunseră să o doară atât de tare, încât trebui să se oprească. Speriată, își lăsă capul pe spate și începu să urle. Dar vântul îi mătura

strigătul, iar ea își dădu seama că nimeni nu putea s-o audă.

Încercă să nu se gândească la oamenii care trimiteau viscole orbitoare sau la vulpile polare care erau duse în Ținutul de Nicăieri, de unde nu se mai întorceau, dar nu putea să-și alunge gândul că, acum, era captivă în locul acela îngrozitor.

Se târî prin zăpadă, cu picioarele grele ca de plumb.

Deodată, văzu în față conturul a ceva enorm, întunecat. Se apropie pe furiș. Poate dăduse peste un loc în care să se adăpostească.

Apoi încremeni – forma întunecată nu era altceva decât o locuință umană! Mama îi povestise despre niște ziduri uriașe, care se înălțau spre cer. Se cutremură când își dădu seama că ce putea fi mai rău se întâmplase... ajunsese în Ținutul de Nicăieri.

Prea înfrigurată și slăbită pentru a face cale întoarsă, zări o deschizătură joasă în